

Valentina Farinaccio

Momentálně nedostupná

ROMÁN

Když vám někdo, s kým se setkáte poprvé, řekne, že jste velmi fotogeničtí, není to kompliment. Sedmatřicetiletá Vittoria je úspěšná influencerka, jídlem zahání chmury valu slyší až příliš často. Na sociálních sítích sice má tisíce followerů, momentálně je ale se svým skutečným životem v koncích.

Jediný, komu se svěřuje, je terapeutka Mina.

Valentina Farinaccio vypráví ten nejaktuálnější možný příběh a dělá to nejmodernějším možným způsobem: současným jazykem s minimální interpunkcí a maximální autentičností. Dává slovo mladé ženě, která má v sobě spoustu nejistot a nenaplněné lásky a prožívá velký virtuální úspěch, aby zjistila, že opravdový život je jinde.

„Kniha plná hlubokých myšlenek, ale přesto napsaná lehkým stylem. S hlavní hrdinkou se každý snadno ztotožní.“

– čtenářská recenze, Amazon

Valentina Farinaccio

Momentálně nedostupná

Přeložila Simona Reseková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Non è al momento raggiungibile © 2022 Mondadori Libri S.p.A., Milano
Translation © Simona Reseková, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-726-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-725-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-295-0 (print)

*Mému bratrovi,
mé matce,
našim třem příjmením.*

„Tvůj problém je pasivita.
Čekáš, že se věci změní,
jenže ty se samy od sebe nikdy nezmění.
Takhle žít, to musí být náročný.
Vzdáváš se tím své síly.“

Otessa Moshfegh, *Můj odpočinkový rok*
(Mladá fronta, Praha 2021, překlad Jana Jašová)

PRVNÍ ČÁST

.....

Čtyři dílky margherity, dva s cuketou a mozzarellou, tři s klobásou a brokolicí, jeden – ten poslední – s buvolí mozzarellou a cherry rajčátky z Pachina, další dva s grilovanou zeleninou a dvojitou mozzarellou, bez česneku. Požádám ho, aby pizzu nakrájel. Jsme tři, říkám, tak to udělej tak, aby od každé byly aspoň tři kousky.

Pizzaři je stejně jako mně. Má potetované rameno a blondátou ségru, která mu každou sobotu vypomáhá. Vždycky mě zdraví, i když jen procházím kolem. Někdy má na hlavě modrý šátek, jindy mu tmavé kudrny padají do tváře.

Pizzerii a můj byt dělí devatenáct kroků, kadeřnictví a prodejna ryb.

Kadeřnice zkriví obličej do ne zrovna přívětivého úsměvu. Řítím se vpřed, sotva se na ni podívám. Nemyslím, že si to pamatuje, ale jednou jsem vešla dovnitř, do jejího salonu. Bydlela jsem tady teprve krátce a slušně jsem se jí zeptala, jestli by mi jen tak o dva centimetry nezastříhla vlasy, protože ofina mi už začíná padat do očí.

Holka, která jí vypomáhala s mytím a foukanou, ani nezvedla hlavu od časopisu, kterým si listovala. A ona, přehnaně opálená a kategoricky neústupná majitelka, mi řekla, že bez objednání

mi neostřihá vůbec nic. Ale vždyť tady nikdo není, podotkla jsem. Na shledanou, odpověděla.

Ale zpět k věci, vydala jsem se tedy v pyžamu do pizzerie. V žabkách, přestože prší.

Na zpáteční cestě objímám plnou, horkou kartonovou krabici a přes zápěstí mám přehozenou igelitku se dvěma pivy. Nikdy nekupuju jenom jedno pivo, pizzaři by to bylo podezřelé.

Nikdy nejím za stolem. Nikdy nejím oblečená. Nejdřív se svléknu. Zůstanu jen v kalhotkách a tílku. Nerada se odhaluju; dělám to jen proto, že se téměř vždycky ušpiním. Nikdo mě nemůže vidět, nikoho by to ani nenapadlo.

Svalím se na gauč, záda opřená o opěrku, zbytek těla ve vodorovné poloze. Zapnu televizi, otevřu pivo a postavím ho na zem vedle ovladače. Začnu jedním kouskem od každé, od té nejchudší po tu nejpřeplácanejší. Pak celé ještě jednou nanovo. S přestávkou na pití, kdy se od láhve ani neodlepím. Mastná pusa, mastné prsty. Ubrousky zapomenu v kuchyni, to už se ale nedokážu postavit. V televizi je vždycky nějaký vhodný pořad, jako třeba ten, kde předělávají domy nebo kde soutěží o nejlepší restauraci.

Poslední sousta přežvykuju pomalu, slyším, jaký rámus mi dělají v hlavě, v pokoji, ve kterém pracuju, v mém životě, a stěží je dokážu polknout. Pomáhám jim pivem, ale to jen znásobí pocit sytosti a ještě ho zostří. Zvládnou spořádat všechno, vždycky.

Z výšky pozoruju, jak se mi nadýmá břicho, a tu, která se pod tím vším tukem ukrývá, už nepoznávám. Víceméně v tomhle bodě je mi špatně, pokaždé. A brečím v poloze plodu, tak úpěnlivě, až některé ze slz dopadají na zem, jako by se alespoň ony mohly zachránit po ztroskotání.

Mina se mě ptá, proč se nezarazím, když mi je tak špatně.

Odpovídám jí, že nevím. Víím, že se musím cpát, až dokud ve mně nezbyde sebemenší místo pro nic a pro nikoho. Jenom když

jsem plná, drobky mě píchají do stehen a na hrudi mám rajčatovou skvrnu, teprve pak dokážu přestat myslet.

„A potom zvracíte?“ ptá se.

„Já nikdy nezvracím,“ odpovídám. Mám strach, že pak by mě opustila i ta bolest.

.....

Řím, Portuense.

Moje čtvrť.

Před třemi lety.

Náš společný život s Dariem právě skončil. Jeden kamarád mi dal kontakt na chláпка, který potřeboval urgentně pronajmout byt. Okamžitě mi ho přepustil za výhodnou cenu, ale pod podmínkou, že si může zamknout věci v pokoji na konci chodby. Byl to praktický lékař a ve svých třiapadesáti se zúčastnil mezinárodního konkurzu, na základě kterého ho vyslali do Švédska na výzkumný projekt o následcích exantémových onemocnění.

Doktor se chystal vkročit do nového života, zatímco já se stěhovala do toho jeho. Budu dostávat jeho poštu, budu mít jeho jméno na domovním zvonku, zůstane mi jeho číslo na pevnou linku. Budu se dívat na ulici, na déšť a na ztracený čas z toho jeho rádobý balkonku s výhledem na centrum pro seniory. Vedle vchodu byla prodejna ryb. O dva metry dál kadeřnictví, pak ta pizzerie a bar Italia.

Můj bratr Paolo mi zavolał, aby mi řekl, že fakt, že já, která ryby nejím, bydlím vedle prodejny ryb, je znamením, že tohle místo pro mě není to pravé. A že bych se tedy měla vrátit zpátky na jih, k nim. Ti „oni“ byli on a má matka.

Můj bratr, který vždy stojí nohama pevně na zemi, je o pět let mladší. Ryby začal jíst až jako dospělý, protože předtím napodoboval mě. Moje chutě, můj život. Já jsem například fandila Milánu, protože jsem byla zamilovaná do Maldiniho, a on taky fandil Milánu. Já jsem nejedla ryby, protože se mi z jejich pachu dělalo špatně, a ani on nejedl ryby. Pak když jsem vyrostla, jsem Milánu fandit přestala, ale on ne. A taky začal jíst ryby, ale já ne.

Každopádně, můj byt v prvním patře v Portuense byl jenom místem, kde jsem měla jen složit hlavu, dokud opět nenajdu svou cestu. Ale kam měla ta cesta vést, o tom jsem ještě neměla páru.

Blog, který jsem si vedla, se jmenoval *Pišu si to* a byl věnovaný italské hudbě. Založila jsem si ho v přesvědčení, že dřív nebo později mě odtamtud někdo vytáhne, aby mi třeba platil za to samé někde jinde. „To samé“ znamenalo psát o písničkách, rozpitvávat je a nacházet v nich život toho, kdo je napsal. Dalla, Battisti, Lauzi, Mia Martini, Fossati, Vanoni. Žila jsem mezi svými obsesemi a doufala, že mě jednou budou žít. Ale přestože jsem měla stovky čtenářů, začínalo mi pomalu docházet, že moje psaní a mé anekdoty do světa práce nikdo nepřemostí.

Bylo mi třicet čtyři a až do rána jsem spávala na gauči před zapnutou televizí.

Kamarádi a kamarádky se mi ozývali, telefonovali mi, zvali mě. Ale já jim podlehla málokdy, čím dál méně. Ukolébávala mě bolestivá lenost, která se pomalu měnila v osamělost.

Každou neděli odpoledne jsem brečela, zraněna hudbou, která ke mně doléhala z centra pro seniory. *Mazurka z periferie*, *Lambada*, *Macarena*. Ti staříci měli život akčnější než já.

Jeden večer jsem o tom napsala na Facebook. Přeskočila jsem svůj blog a na závěr jsem přidala hashtag, protože mezitím jsem se naučila používat tu mřížku, za kterou je přilepené slovo nebo celá věta. Pochopila jsem, že tak se dá shrnout nějaká obecná

myšlenka, trend nebo nepříjemný pocit, jako tomu bylo v mém případě. Vymyslela jsem si hashtag *#portuencerka* – jakožto parodii na neologismus *influencerka* – a pak jsem klikla na *přidat*. Můj profil, neobývaný, už několik měsíců chřadl. Jako koneckonců i já. Ale lidi ho začali lajkovat a sdílet.

.....

Mina se ptá, jestli to pořád dělám. Co jako? nechápu. Jestli ještě pořád spím na gauči, na tom samém, na kterém se pak cpu, dokud mi není špatně. Namísto slov jen souhlasně přikývnu, protože někdy ze sebe prostě nedokážu vydat ani hlásku.

Vracím se tam, kde jsem skončila.

Facebook mě uklidňoval. Byl to závazek. Především mě povzbuzovalo počítání lajků, odpovídání na komentáře a vychutnávání si těch malinkých, jakkoliv falešných, projevů náklonnosti. Čas od času jsem zveřejnila nějakou svou fotku, abych se pak vyžívala v záplavě komentářů jako *jsi překrásná* nebo *wow*, které se pod ní rychle rojily.

Na fotkách vždycky vypadám dobře. Tak dobře, až mě kolikrát šokuje údiv lidí, kteří mě potkají naživo. Jsi velice fotogenická, říkají mi. Ta věta mi odjakživa zní jako odsouzení. A taky na ni reaguju zklamaným povzdechem, až mi dotyčný, který si toho všimne, začne vysvětlovat, že to přeci myslel jako kompliment, v žádném případě ne jako urážku. Ale to není pravda, není to kompliment. Říct někomu, koho potkáš, že je velice fotogenický, znamená jediné: že naživo vypadá hůř.

Každopádně mi publikování mé tváře generovalo zvláštní a konstantní nárůst lajků, který mi přišel pro moje články vhod.

Tím, že jsem v podstatě střídavě publikovala dvě věci – fotky a články, články a fotky –, jsem svému profilu pomáhala k rapidnímu růstu. Což se shodovalo s rapidním nárůstem času, který jsem na něm trávila prohlížením, čtením, odpovídáním, počítáním. To, co jsem dělala dosud – že jsem se svěřovala svému blogu a své psaní zaobalovala do roušky hudby –, jsem začala dělat na Facebooku. Přidávala jsem nová témata, poletovala mezi příběhy. Bylo to, jako bych zčistajasna změnila publikum, jako bych přešla z pódia malého podniku v centru města na divadelní prkna.

Každý den jsem dostávala desítky žádostí o přátelství. Seletovala jsem je jednu po druhé, protože jsem už téměř dosáhla limitu pěti tisíc přátel. Do některých profilů jsem se bláznivě zamilovala, projížděla jsem je skrz naskrz, monitorovala, idealizovala si je. Když jsem pak usoudila, že by mohly projít kontrolou, poctila jsem je nějakým tím komentářem v chatu. Samozřejmě jsem nikdy nepsala jako první, ale striktně až poté, co držitelé profilů prokázali vytrvalost tím, že mi poslali několik zpráv, které zůstaly bez odpovědi. Je zbytečné dodávat, že to byly zprávy hodné odpovědi. Protože kdo debutoval komentářem o očích nebo o úsměvu, ten byl bez šance. Mou obezřetnou pozornost si naopak vysloužil ten, kdo napsal něco neotřelého. Něco vtípného nebo originálnějšího. Nechala jsem si lichotit, ale pořád jsem hrála mrchu, která neodpovídá na zprávy okamžitě a která se, a to je hlavní, nikdy nerozkecává. Nějaké to „ano“ a nějaké „ne“, maximálně krátké věty ukončené tečkou. Což znamená zachovat si odstup, diskuze je uzavřena. Vypadalo to, že jsem chladná, krásně nepřístupná, a to je to, co muže nejvíc rozpaluje a povzbuzuje k tomu, aby se nevzdávali. Jenomže pak jsem si zvykla na to, že je o mě neustálý zájem, na notifikace, na oddanost, a začala jsem to brát jako samozřejmost. Tím jsem se stala víc sdílnou a dostupnou, a méně svůdnou. Nepřicházelo to postupně, ale v konkrétní chvíli: tehdy, když jsem já napsala jako první. Čímž jsem vlastně